



Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>



முதுசொம் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

Reprint from Kalai Magal.

வறுமைப் புலி

உ. வே. சாமிநாதையர்

மதுரைப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் சங்கர சிந்தாமணிப் புலவரென்ற ஒரு கவிஞர் இருந்தார். எளிய நடையிற் செம்பாகமான கவிக்களை இயற்றுவதில் அவர் வல்லவர். அவருடைய உள்ளம் கல்வியறிவினால் உவப்புற்று நிறைவடைந்ததெனினும் அவர் இல்லம் வறுமைக்கு இருப்பிடமாக இருந்தது. தம் தாய் தந்தையர், மனைவி மக்கள், உற்றார் உறவினர் முதலியவர்கள் வறுமையால் மிக்க தளர்ச்சியை அடைந்து துன்பப் படுவதை அறிந்து அந்நிலையை அவர் மாற்ற நினைந்தார்.

ஆனாலும், பிறரிடத்துத் தம் வறிய நிலையை எடுத்துக் கூறி உதவி பெறுவதற்கு அவர் மனம் துணியவில்லை. அவருடைய நிலையைக் குறிப்பிலைறிந்து உதவி புரியும் பிரபுக்களும் அவ்வூரிலும் அயலிடங்களிலும் அக்காலத்தில் இல்லை.

எவ்வாறேனும் பசிப்பிணியைப் போக்கிக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்? பிறர்பாற் சென்று கேட்பதற்கு அவர் நாணம் கொண்டா ரெனினும், உறவினர் படும் பசித்துன்பத்தினைப் பார்க்கையில் உண்டான இரக்கம் அந்நாண வுணர்ச்சியை வென்றது. பிறருடைய நலத்தின் பொருட்டு எத்தகைய முயற்சியையும் செய்யும் நினைவு அவருக்கு உண்டு. அருமையறியாதவர்களிடம் சென்று துன்புறு தலை அவர் விரும்பவில்லை. எனவே தமிழ்ப் புலவர்களை உள்ளூர்ப் பேர்பு பாராட்டி ஆதரிக்கும் உபகாரியாரென்று விசாரித்து வந்தார்.

போடிநாயக்கனூரில் அக்காலத்தில் இருந்த ஜமீன்தார் தமிழ்ப் பயிற்சியும் தமிழ்ப் புலவர்களை எப்பொழுதும் உடன் இருக்கச் செய்து அவர்களுடன் சல்லாபம் செய்யும் தன்மையும் உடையவரென்று அவர் கேள்வியுற்றார். அன்றியும் புலவர்களை உயிரண்பர் களாகக் கருதி அளவளாவும் இயல்பு அந்த ஜமீன்தார்பால் மிக்கிருந்த தென்றும் அறிந்தார். அவர்பாற்சென்று தம் வறுமைப்பிணியைப்

போக்கிக்கொள்ளலாமென்னும் எண்ணம் புலவருக்கு உண்டாகவே ஒருநாள் புறப்பட்டு அவர் போடிநாயக்கனார் சென்றார்.

அவர் சென்ற அக்காலத்தில் ஜமீன்தார் ஒரு பிராந்தியநாயகியை நிறைவேற்றுவதற்காகப் பழனிக்குத் தம் பரிவாரங்களுடன் சென்றிருந்தார். புலவர் தாம் பேரார்வத்தோடு ஜமீன்தாரைப் பார்க்கவந்தும் உடனே காணக்கிடையாமைக்கு வருந்தினார். ஜமீன்தாருடைய உயர் குணங்களைப் பின்னும் பலபேர் வாயிலாக அங்கே கேட்டபின் புற்றார். அவ்வாறு கேட்கக்கேட்க அப்பிரபுவை விரைவில் பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு மிக்கது. ஜமீன்தார் பழனிபிள்ளைருந்து திரும்பிவரும் காலமாக இருந்தமையின் எதிர்சென்று காணலாம் என்று நினைத்தார். அவ்வாறே சென்று, ஜமீன்தார் பரிவாரங்களுடன் திரும்புங்காலத்தில் இடைவழியில் சந்தித்தார்.

புலவர்களோடு நட்புமுறையிற் பழகிவருபவரென்று ஜமீன்தாரைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றிருந்தாராதலின், தம்முடைய வறுமை நிலையைச் சாதாரியமாகத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று நினைந்து, ஜமீன்தார்முன் ஓடிச் சென்று, “கூ, கூ, புலி தூரத்தி வருகிறது” என்று கூவினார். அவருடைய செயலைக்கண்டு திடுக்கிட்ட ஜமீன்தார், “என்னையா பயமுறுத்துகிறீர்? நீர் யார்? புலி எங்கே இருக்கிறது?” என்று கேட்டார். புலவர், “ஐயோ! பாழும் புலி தூரத்துகின்றது. அதைக் கொன்று என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று மீண்டும் ஓலமிட்டு விட்டு,

“பையா டரவணி சொக்கேசர் கூடற்பதியைவிட்டு
வையா புரிக்கு வரும்வழி யேவழி தான்மறித்து
மெய்யா வறுமைப் புலிதான் மிகவும் வெருட்டுகின்ற
தையாதென் போடையதிபா புலவர்க் கருணிதியே”

என்ற பாடலைக் கூறினார். ஜமீன்தார் தமது சாதாரியத்திற்குத் தக்க பரிசும் உபசாரமும் அளிப்பாரென்று புலவர் நம்பினார்.

ஜமீன்தார் ஒரு கணப்பொழுது பேசாமல் இருந்தார்; பின்பு அருளில் இருந்த ஒரு வேலையான அழைத்து அதிகாரத்தொனியில், “இந்த மனுஷரை அழைத்துச் சென்று பந்தோபஸ்தில் வைத்து நிறுந்து நாம் ஊர்வந்து சொல்லியனுப்பும்போது நம்மிடம் அழைத்துவா” என்று கட்டளையிட்டார். புலவர் அவ்வாறே அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அவருடைய மனநிலை அப்பொழுது என்னாழிநுக்கும்!

“ஐயோ! வஞ்சகர்கள் இந்த ஜமீன்தாரைப்பற்றி இல்லாத புணக்களையெல்லாம் எற்றிக் கூறி நம்மை வாய்மறிவிட்டார்களே!

இவர் நமது செய்யுளைக் கேட்டுச் சந்தோஷிக்கக் கூடுமென்ற ல்லவோ சொன்னோம். கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது போலவன்றோ ஆயிற்று! இவர் சிறந்த அறிவாளியென்றும் குறிப்பிற் பறிந்து கொடுப்பவரென்றும் நம்மிடத்திற் சிலர் சொன்னார்கள். அந்த இயல்பு இவரிடத்திற் சிறிலும் காணப்படவில்லையே. நம் முடைய செய்யுளைக் கவனிக்கவில்லையே. முகமலர்ச்சியையும் காணோம்; இன்சொல்லையும் காணோம். நம்மை என்ன செய்ய நினைத்திருக்கிறாரோ தெரியவில்லை. முன்பின் தெரியாமல் இவரிடம் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டோமே. நம்முடைய வறுமைக்குப் பயந்து இவரிடம் வந்தது தேளுக்குப் பயந்து பாம்பின் விளையிற் கையிட்டதுபோலாயிற்றே. நமக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால் நம் தாய்தந்தையர் முதலியவர்கள் என்ன செய்வார்களோ தெரிய வில்லை. கடவுளுடைய சித்தம் எப்படியோ?" என்று நினைந்து நினைந்து ஏங்கினார்.

அவரை அழைத்துச் சென்றவர் அவரைத் தனியாக ஓரிடத்தில் இருக்கச் செய்து சரியான வேளைகளில் உணவு அளித்துவந்தார். ஒருமுறும் அவரோடு பேசவில்லை. அவர் தூக்குத்தண்டனையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் குற்றவாளியைப்போல் உயிர் உடம்பு உள்ளம் எல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

ஜமீன்தார் தம் அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார். கவனிக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கவனித்துவிட்டு ஆஸ்தானமண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்தார். பின்பு புலவரை அழைத்துவரும்படி உத்தர விட்டார். சிறிது நேரத்தில் வாடிய முகமும் நடுங்கிய உடம்பும் கந்தைத்துணியும் கொண்ட வறுமைத்திருக்கோலத்தோடு புலவர் ஜமீன்தார் முன்னே நிறுத்தப்பட்டார். அவர் தம் கண்களால் ஒருமுறை அந்த ஆஸ்தான மண்டபத்தினைப் பார்த்தார். ஜமீன்தாரின் இருபக்கத்திலும் கத்தி, தடி, துப்பாக்கி முதலிய ஆயுதங்களை யுடைய சேவகர்கள் வரிசையாகநின்றகொண்டிருந்தனர். யாவரும் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றனர். ஜமீன்தாரோ வீசையை முறுக்கிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய முகத்தில் கோபக்குறிப்புத் தாண்டவமாடியது. இவற்றை யெல்லாம் பார்த்த புலவருக்குச் சிறிதளவு இருந்த தைரியமும் போய்விட்டது. உடம்பெல்லாம் அச்சத்தால் வேர்த்துவிட்டது.

ஜமீன்தார் ஒரு கணைப்புக் கணைத்தார். அருகிலிருந்த உத்தியோகஸ்தரைப் பார்த்து, "நாம் பழனிக்குப் போய்விட்டு வருகையில் நமக்கும் பிறருக்கும் பயமுண்டாகும்படி வழிமறித்துக் கூ. கூ. வென்று சத்தம்போட்ட மனுஷ்யர் இவரல்லவா?" என்றார். அவர்

“ஆம்” என்றார். “ஓய்! நீர் அப்படிச் செய்யலாமா?” என்று புலவரை நோக்கி ஜமீன்தார் கேட்கவே புலவருக்கு நா எழவில்லை. தம்முடைய கருத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில் வார்த்தைகள் குழறி வந்தன. ஒரு புலியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்களென்றால் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டது. கடைசியில் ஒருவாறு துணிந்து குழறிக்கொண்டே, “நீங்கள் வேட்டையாடித் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொண்டு ஜனங்களைக் காப்பாற்றும். மானிராசலிஷை இந்தப் புலியையும் கொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தும் கொண்டேன். வறுமையைப் புலியாக உருவமாட்டுகிற துஷ்டமாயிற்று. துரையவர்கள் சந்தோஷிக்கச் சமற்காரமாகச் சொன்னே யொழிய யாவருக்கும் அச்சமுண்டாக வேண்டுமென்பது என் கருத்தன்று. இவ்வாறு உருவகம் செய்து கூறுதல் முன்னோருடைய வழக்கம். அப்படி ஏதாவது நான் செய்தது பிழையாகத் தோற்றினால் அதனைப் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்றார்.

ஜமீன்தார், “செய்ததைச் செய்துவிட்டுப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்றால் முடியுமா? திடீரென்று புலி துரத்துகின்றதென்றால் எல்லாரும் என்ன நினைப்பார்கள்? உமக்குச் சிறிதேனும் சமய சந்தர்ப்பம் தெரியவில்லையே. நமது சமூகத்தில் இன்னபடி பேச வேண்டுமென்பது தெரியாதா?” என்று கடுமையான குரலில் கூறி விட்டு அருகில் நின்ற ஒருவரிடம், “இந்த மனுஷருடைய மேல் துணியைப்பிடுங்கி என் எதிரே வை” என்றார். அவர், பல தையல் களோடும் முடிப்புக்களோடும் அழுக்கோடும் புலவரது வறுமை நிலையை புலப்படுத்திக்கொண்டிருந்த அந்தத் துணியை வாங்கிச் சுருட்டி எதிரே இருந்த ஒரு மேஜையின்மேல் வைத்தார். ஜமீன்தார் மருந்திட்டுவைத்திருந்த துப்பாக்கி யொன்றைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டார். “அந்த மனுஷரை இப்படி நேரே கொண்டு வந்து நிறுத்துங்கள்” என்றார். புலவர் தமக்கு இனி ஆயுள் முடிந்துவிட்டதென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டார். இந்த வறுமையினால் துன்புறுவதைக் காட்டிலும் இறந்து போதல் ஒரு வகையில் நல்லதென்றெண்ணினார். தமது முதிய தாய் தந்தையர்களையும் இளைய மனைவி மக்களையும் பிற உறவினர்களையும் நினைந்து கண்ணீர் வடித்தார்.

துப்பாக்கியுடன் இருந்த ஜமீன்தார், “ஓய்! உம்மைப் புலியா துரத்துகிறது? அந்தப் புலியை இதோ சுட்டுக் கொன்றுவிடுவீர்கள் பாரும” என்று சொல்லிக்கொண்டே, தம் எதிரில் இருந்த கருத்தைத் துணியை நோக்கிச் சுட்டார். படீரென்ற சத்தம் கேட்டது; அந்தக் கருத்தைத் துணியில் குண்டு பாய்ந்து அதனை எரித்துவிட்டது;

உடனே புலவர் ஒன்றும் தோற்றமல் சிறிது நேரம் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்தார்.

ஜமீன்தார் புலவர் அருகிற் சென்று அவர் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்து, “இதோ உம்மைத் தூத்திய புலி இறந்துவிட்டது. இனி அந்தப் புலி உம்மைத் துன்புறுத்தாது” என்று சொல்லி ஓர் ஆசனத்தில் இருக்கச் செய்து நல்ல ஆடைகளை வருவித்து அணிந்துகொள்ளச் செய்தார். பின்பு அவருடைய உள்ளம் பூரிக் கும்படி உயர்ந்த உபசாரங்களையெல்லாம் செய்தார்.

வறுமைப்புலியின் அச்சம் நீங்கிய புலவர் சிலகாலம் அங்கே யிருந்து புதியபுதிய செய்யுட்களைப் பாடி ஜமீன்தாரை உவப்பித்தும் பலவகை உபசாரங்களைப் பெற்று உவந்தும் வந்தார். பின்னர் தம் ஊரிலுள்ள உறவினர்கள் தம் நிலையறியாமல் வருந்துவார்களென் பதைக் கூறி ஜமீன்தாரிடம் விடைபெற்றுப் பல மாதங்களுக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களும் தக்க ஸம்மானங்களும் வழங் கப்பெற்றுத் தம்மூர் வந்து சேர்ந்து கவலையின்றி வாழ்ந்து வருவா ராயினர். அக்காலத்துக்குப் பின்பும் அடிக்கடி ஜமீன்தாரிடம் சென்று அளவளாவி இருந்து விட்டு வருதல் அவரது வழக்கமாக இருந்தது.

இந்த நிகழ்ச்சியையறிந்தவர்கள் அந்தப் பிரபுவினது பெருந்த தன்மையை மிகப் பாராட்டினார்கள்.

இந்தச் சரிதத்தையும் பாடலையும் சொன்னவர் ஏறக்குறைய நாற்பது வருடங்களுக்குமுன் ஊற்றுமலை ஜமீன்தாராக விளங்கிய ஹிருதயாலய மருதப்பதேவருடைய ஆஸ்தான வித்வான் நால் வருள் ஒருவராகிய புளியங்குடி முத்துப் புலவர் என்பவர்.



Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>



முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை